

det bliver en god Forretning, vi have altsaa Udsigt til i hvert Tilfælde i de første 3 Aar at kunne faa 400,000 Kr. ind om Aaret, og hvis Forretningen, som nu vil blive lagt i mere driftige Hænder, næsten om jeg maa sige altfor driftige Hænder, gaar fremad, kan der være Tale om, at Staten vil kunne have en Indtægt af saa vidt jeg hørte 788,000 Kr. om Aaret. Det er en ganske god Indtægt, det skal ikke kunne nægtes.

Spørgsmaalet er alligevel, om det er den Vej, vi skulle ind paa for at skaffe Penge, Spørgsmaalet er, om hele vor Stilling i Udlandets Øjne og i vore Nabolandes Øjne dog ikke vil blive trykket derved. Der eksisterer her i Europa en lille Stat, som væsentlig lever af Banklotteri, og Bankvirksomhed, hvor Skatter og Udgifter og alting komme ind derved, hvorhen Spillefuglene fra hele Verden strømme sammen, og hvor Guldet rasler uafsladeligt. Afgifterne strømme ind i Statskassen, og Staten bliver tyk og fed. Skatter have de ikke nogen af dernede, de har det godt paa Grund af den Forretning, de drive, men hører man Landets Navn nævne, trækker man paa Skulderen, man har ikke stor Agtelse for den Stat, der faar sine Indtægter paa den Maade. Det er utvivlsomt en god Forretning, Staten har, men hvad den vinder i Henseende til Penge, sætter den aabenbart til i Henseende til de omboende Folks Agtelse og Sympati og Spørgsmaalet er, om vi ikke komme ind paa en lignende Vej som den nævnte lille Stat ved at tillade private Folk at udbyde Lodsedler og drive privat Lotteri i Danmarks Navn, under Danmarks Overtilsyn og Protektion. Ganske vist vinde vi en Del Penge paa den Maade, men samtidig sætte vi ogsaa noget til.

Det forekommer mig, at kan det ikke betale sig for de nuværende Bevillingshavere, vilde det retteste egentlig være, at vi ophævede den Koncession eller lod det gaa itu og lod de Bevillingshavere, som ikke have kunnet klare det, løbe med det Tab, de *have* lidt. Det er jo dog ikke noget, som er vor Sag. De Folk ere gaaede ind til det som en *Geschäft* for at tjene Penge, og kunne de ikke tjene Penge, saa er det dog ikke os, der skal erstatte det. Der kunde vel ogsaa være en anden Grund, en rent praktisk Grund til at gøre det, og det er det Spørgsmaal, om ikke denne Ordning alligevel, selv om Lodsedlernes Antal bliver begrænset, vil skade det Lotteri, som vi nu en Gang have, og som jo i Vir-

keligheden er Lotteri nok for et Land som Danmark.

Det forekommer mig, at det naturligeste og rigtigste var at lade denne Sag sejle sin egen Sø, og at, hvis det vestindiske Lotteri, saadan som det er nu, ikke kan bære sig, og Bevillingshaverne ikke finde deres Regning ved at drive det, vi saa ganske rolig lode dem aflevere Koncessionen igen og ophæve Lotteriet; saa fandt vi vel nok, naar vi nu skulle understøtte Øerne, Pengene dertil paa en mere tiltalende Maade. Man kunde f. Eks. tænke sig, at man, da vi nu have det andet Lotteri, udvidede det noget og ad den Vej skaffede flere Penge til Veje; vi have det jo nu en Gang, og komme vel ikke af med det. Man kunde da ogsaa tænke sig, at Staten selv gennem sine almindelige Indtægter støttede Øerne. Og Sagen er endelig for det tredje denne, at skulde man endelig ind paa den Vej, vil jeg give min Partifælle i Landstinget, som udtalte sig ved denne Sags Behandling, fuldstændig Ret, naar han udtalte, at skulde vi endelig have noget Lotteri, lad det saa blive drevet af Staten, ikke af private. Og jeg synes, at jeg vil advare imod, at man fører det endnu videre ud, gør det endnu mere privat, end det var før, mere over i *Geschäftsretning* end før, saaledes at man ikke alene har det herhjemme, men ogsaa fører det ud over Landets Grænser, saa at fremmede Bankinstitutioner faa med denne Sag at gøre og navnlig saaledes, at der bliver lagt Vind paa Afsættelsen af Lodderne rundt omkring i Verden.

Som sagt, jeg synes ikke, at denne Sag er ganske stemmende med de Følelser, man som dansk Mand maa nære; jeg ønsker ikke gerne, at det Land, hvor jeg bor, og det Folk, hvortil jeg hører, skal miste noget i Udlandets Øjne af Sympati og Anseelse. Jeg vil hellere være med til, at vi bære nogle Ofre for at hjælpe Øerne op ad anden Vej, jeg vilde hellere have, at denne Sag skulde ordnes paa en hvilken som helst anden Maade end ved at gøre det gennem et sligt privat Selskabs Udbygning, jeg havde nær sagt Misbrug, af det velansete danske Navn. Af disse Grunde vil jeg anbefale at stemme mod dette Forslag; saa faar Koncessionshaverens Selskab klare sig, som det kan, *vi* have intet Ansvar derfor.

J. J. Jensen: Jeg kan fatte mig kort, idet jeg kan henvise til mine Udtalelser ved 1ste Behandling af Loven af 29. Marts